Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (czwarta izba)

z dnia 2 października 2024 r.*

Służba publiczna – Członek personelu kontraktowego – Odmowa zwrotu kosztów corocznej podróży w odniesieniu do dzieci będących na utrzymaniu – Artykuł 8 ust. 1 załącznik VII do regulaminu pracowniczego – Skarga o stwierdzenie nieważności – Akt niekorzystny – Decyzja ustalająca ostatecznie stanowisko administracji – Dopuszczalność – Zasada dobrej administracji – Obowiązek dbałości

W sprawie T-448/22

PW, którego reprezentowali S. Rodrigues i A. Champetier, adwokaci,

strona skarżąca,

przeciwko

Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych (ESDZ), którą reprezentowali A. Ireland, S. Falek i R. Coesme, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

WYROK SĄDU (czwarta izba)

w składzie: R. da Silva Passos, prezes, S. Gervasoni i T. Pynnä (sprawozdawczyni), sędziowie,

sekretarz: V. Di Bucci,

uwzględniając pisemny etap postępowania, w szczególności:

– wystosowane przez Sąd do stron pytania na piśmie oraz odpowiedzi stron na te pytania, złożone w sekretariacie Sądu w dniu 20 marca 2024 r.,

– wystosowane przez Sąd do ESDZ pytanie na piśmie oraz odpowiedź ESDZ, złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 30 kwietnia 2024 r., a także uwagi skarżącego odnośnie do tej odpowiedzi złożone w sekretariacie Sądu w dniu 28 maja 2024 r.,

uwzględniwszy, że w terminie trzech tygodni od dnia powiadomienia stron o zakończeniu pisemnego etapu postępowania nie wpłynął wniosek stron o wyznaczenie rozprawy, i postanowiwszy, na podstawie art. 106 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem, orzec w przedmiocie skargi bez przeprowadzenia ustnego etapu postępowania,

* Język postępowania: angielski.

wydaje następujący

Wyrok

1 W swojej skardze na podstawie art. 270 TFUE skarżący PW żąda stwierdzenia nieważności decyzji dorozumianej z dnia 30 lipca 2021 r. oddalającej jego wniosek o zapłatę kosztów corocznej podróży za cały rok kalendarzowy 2020 w odniesieniu do dzieci pozostających na jego utrzymaniu.

Okoliczności powstania sporu

2 W dniu 16 lutego 2020 r. skarżący rozpoczął pracę w delegaturze Unii Europejskiej w Waszyngtonie (Stany Zjednoczone) w charakterze członka personelu kontraktowego Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) na podstawie art. 3a Warunków zatrudnienia innych pracowników Unii (zwanych dalej „WZIP"). Żona skarżącego pełniła służbę w Parlamencie Europejskim w Brukseli (Belgia).

3 Pismem z dnia 9 marca 2020 r. Urząd Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych (PMO) Komisji Europejskiej poinformował skarżącego o jego uprawnieniach i dodatkach finansowych zgodnie z załącznikiem VII do Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym"). W odniesieniu do dodatków rodzinnych w piśmie tym uściślono, że wypłaca się je małżonce skarżącego, a w odniesieniu do kosztów corocznej podróży – że rozliczane są przez ESDZ. W przypisie nr 6 dodano, że „w przypadku dzieci, których oboje rodzice pracują w instytucjach, [rodzice ci] mogą żądać zapłaty kosztów corocznej podróży dla [swoich] dzieci na podstawie miejsca pochodzenia drugiego rodzica, jeżeli jest to dla nich korzystniejsze", oraz że „w tym przypadku konieczny jest wspólny wniosek obojga rodziców".

4 W dniu 23 czerwca 2020 r. skarżący skontaktował się z ESDZ z żądaniem zapłaty kosztów corocznej podróży dla siebie i dzieci pozostających na jego utrzymaniu. W tym samym dniu ESDZ odpowiedziała, że zapłata kosztów corocznej podróży została zakodowana w ramach jego wynagrodzenia za sierpień 2020 r., i wysłała mu zrzut ekranu obejmujący tę płatność. Po tej odpowiedzi skarżący zwrócił się o doliczenie płatności w odniesieniu do pozostających na jego utrzymaniu dzieci, na co tego samego dnia, czyli 23 czerwca 2020 r. ESDZ odpowiedziała, że korekta kosztów corocznej podróży nie jest możliwa, ponieważ w systemie Sysper dzieci skarżącego nie są wpisane jako pozostające na jego utrzymaniu. Aby ESDZ mogła dokonać płatności, poradzono skarżącemu skontaktować się z PMO i zwrócić się o ponowne ustalenie składu gospodarstwa domowego oraz osób pozostających na jego utrzymaniu.

5 W dniu 26 czerwca 2020 r. skarżący zwrócił się do PMO o skorygowanie zawartej w Sysperze informacji, że jego dzieci nie pozostają na jego utrzymaniu. Dodał, że dotąd jego żona otrzymywała wszystkie dodatki, w tym zwrot kosztów corocznej podróży na podróż w obie strony między Brukselą a Madrytem (Hiszpania), ale od lutego 2020 r. to jemu powinno się wypłacać zwrot kosztów na podróż w obie strony między Waszyngtonem a Madrytem. W tym samym dniu PMO wyjaśniło, że pismo z dnia 9 marca 2020 r. potwierdzało, że dodatki rodzinne były wypłacane małżonce skarżącego, oraz zawierało wskazówki dla skarżącego dotyczące sposobu postępowania, aby zwrot kosztów corocznej podróży dzieci pozostających na utrzymaniu pary mógł być jemu wypłacany.

6 Również w dniu 26 czerwca 2020 r. skarżący zwrócił się o przeniesienie wypłaty kosztów corocznej podróży w odniesieniu do dzieci pozostających na utrzymaniu pary na jego konto, który to wniosek potwierdziła jego żona, zgodnie z instrukcjami PMO w dniu 29 czerwca 2020 r.

7 Wiadomością elektroniczną z dnia 29 czerwca 2020 r. PMO potwierdziło skarżącemu, że przeniosło wypłatę kosztów corocznej podróży w odniesieniu do dzieci pary na konto skarżącego począwszy od dnia 1 stycznia 2021 r. Wyjaśniono, że zwrotu kosztów corocznej podróży dokonywano co roku wraz z wypłatą wynagrodzenia za czerwiec i że w związku z tym wnioski dotyczące tego zwrotu należy składać do dnia 2 maja z wykluczeniem możliwości działania wstecz. Ponieważ wniosek skarżącego został złożony po dniu 2 maja 2020 r., przeniesienie mogło stać się skuteczne dopiero od dnia 1 stycznia 2021 r. PMO wskazało, że wobec tego koszty corocznej podróży w odniesieniu do dzieci pary za 2020 r. zostały wypłacone małżonce skarżącego.

8 W wiadomości elektronicznej z dnia 9 lipca 2020 r. PMO potwierdziło swoje stanowisko, wskazując, że w piśmie z dnia 9 marca 2020 r. wyraźnie wyjaśniono, iż płatność nie jest dokonywana automatycznie na rzecz rodzica, dla którego odległość jest korzystniejsza, lecz na wniosek. Ze względu na wyższą grupę zaszeregowania żona skarżącego otrzymywała dodatki rodzinne, a tym samym zwrot kosztów corocznej podróży. W związku z tym wspólny wniosek o przeniesienie płatności kosztów corocznej podróży dzieci pozostających na utrzymaniu pary na rzecz skarżącego należało złożyć przed 2 maja 2020 r.

9 Wiadomość elektroniczna z dnia 29 czerwca 2020 r., jak i wiadomość z dnia 9 lipca 2020 r. obie zawierały wzmiankę, zgodnie z którą „wiadomość [została] przesłana w celach informacyjnych i nie stanowi decyzji […], na którą można złożyć zażalenie na podstawie art. 90 regulaminu pracowniczego”.

10 W dniu 27 lipca 2020 r. skarżący zakwestionował stanowisko PMO, zauważając w szczególności, że termin zastosowany przez PMO nie został wskazany ani w piśmie z dnia 9 marca 2020 r., ani w innych instrukcjach przekazanych w momencie wstąpienia przez niego do służby.

11 Wraz z wynagrodzeniem za lipiec 2020 r. żona skarżącego otrzymała zwrot kosztów corocznej podróży dzieci pozostających na utrzymaniu pary, obliczonych na podstawie odległości między Brukselą a Madrytem.

12 W dniu 30 lipca 2020 r. PMO powtórzyło swoje stanowisko wyjaśnione w wiadomościach elektronicznych z dni 29 czerwca i 9 lipca 2020 r. i dodało, że Parlament wypłacił zwrot kosztów corocznej podróży w odniesieniu do dzieci pary na rzecz małżonki skarżącego.

13 Pismem z dnia 19 listopada 2020 r. PMO poinformowało skarżącego, że w następstwie wspólnego wniosku pary dodatki rodzinne na czwórkę pozostających na ich utrzymaniu dzieci zostały przeniesione na konto skarżącego ze skutkiem od dnia 1 listopada 2020 r., podczas gdy dodatek na gospodarstwo domowe był nadal wypłacany jego żonie.

14 W wiadomości elektronicznej z dnia 7 grudnia 2020 r. skarżący poinformował ESDZ, że udało mu się uzyskać rejestrację pozostających na jego utrzymaniu dzieci w Sysperze, i zażądał uregulowania zapłaty kosztów corocznej podróży za 2020 r. Powtórzył to żądanie w dniach 14 i 18 stycznia 2021 r.

15 W wiadomości elektronicznej z dnia 18 stycznia 2021 r. ESDZ poinformowała skarżącego, że w następstwie korekt dokonanych w systemie Sysper zostanie dokonana wypłata „2/12” w odniesieniu do pozostających na jego utrzymaniu dzieci z wynagrodzeniem za luty.

16 W wiadomości elektronicznej z dnia 11 lutego 2021 r. skarżący poinformował ESDZ, że nie otrzymał zapłaty kosztów podróży z wynagrodzeniem za luty, przekazał rozliczenie wynagrodzenia i zwrócił się z pytaniem o to, kiedy zostanie mu wypłacony zwrot kosztów corocznej podróży.

17 W dniu 12 lutego 2021 r. ESDZ potwierdziła, że płatność została prawidłowo zakodowana w Sysperze, i zwróciła się do PMO o zweryfikowanie, dlaczego nie została wykonana. W tym samym dniu PMO wskazało, że nawet gdyby uprawnienia prawidłowo zakodowano w Sysperze, było zbyt późno na dokonanie płatności z wynagrodzeniem za luty i że wypłata zostanie dokonana z wynagrodzeniem za marzec.

18 W wiadomości elektronicznej z dnia 15 marca 2021 r. skarżący poinformował zarówno ESDZ, jak i PMO, że płatność nie wpłynęła wraz z jego wynagrodzeniem za marzec, i zażądał, aby nastąpiło to jak najszybciej. Tego samego dnia PMO potwierdziło, zamieszczając ESDZ w kopii swojej wiadomości, że płatność zostanie dokonana w kwietniu.

19 Wiadomością elektroniczną z dnia 23 marca 2021 r. skarżący zwrócił się zarówno do ESDZ, jak i do PMO o sprawdzenie, czy wszystko jest w porządku, aby płatność została prawidłowo dokonana wraz z jego wynagrodzeniem za kwiecień.

20 Wiadomością elektroniczną z dnia 29 marca 2021 r. PMO poinformowało skarżącego, że po szczegółowej analizie akt sprawy okazało się, iż otrzymał już wypłatę kosztów corocznej podróży z wynagrodzeniem za sierpień 2020 r. (9882,10 EUR), za grudzień 2020 r. (1273,32 EUR) i za luty 2021 r. (3506,26 EUR) i przesłało skarżącemu tabelę zawierającą istotne w tym względzie informacje.

21 W wiadomości elektronicznej z dnia 30 marca 2021 r. skierowanej do PMO, wraz z kopią do ESDZ, skarżący zakwestionował całkowitą kwotę wskazaną przez PMO w wiadomości elektronicznej z dnia 29 marca 2021 r. Po przypomnieniu kroków, jakie podjął w celu zarejestrowania swych dzieci jako pozostających na jego utrzymaniu w Sysperze, wyjaśnił, że uważa, iż ma prawo do otrzymania pełnej kwoty kosztów corocznej podróży w odniesieniu do dzieci pozostających na jego utrzymaniu za 2020 rok. Zwrócił się on do administracji o ponowne rozważenie jej stanowiska i o wypłatę wszystkich żądanych kwot. W wiadomości elektronicznej z dnia 7 czerwca 2021 r. skarżący powtórzył to żądanie.

22 ESDZ nie odpowiedziała na te wiadomości elektroniczne.

23 W dniu 28 października 2021 r. skarżący złożył zażalenie na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego na „dorozumianą decyzję z dnia 30 lipca 2021 r. odmawiającą korekty obliczenia zwrotu kosztów corocznej podróży […] za 2020 r.”, podnosząc przy tym naruszenie art. 7 i 8 załącznika VII do regulaminu pracowniczego, zasady dobrej administracji i obowiązku dbałości.

24 Decyzją z dnia 14 kwietnia 2022 r. jego zażalenie odrzucono jako niedopuszczalne, ponieważ ESDZ uznała, że aktem niekorzystnym dla skarżącego była wiadomość elektroniczna z dnia 18 stycznia 2021 r.

Żądania stron

25 Skarżący wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności decyzji dorozumianej z dnia 30 lipca 2021 r.;

– stwierdzenie nieważności, w razie potrzeby, decyzji odrzucającej zażalenie;

– obciążenie ESDZ kosztami postępowania.

26 ESDZ wnosi do Sądu o:

– odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;

– w każdym razie oddalenie skargi jako bezzasadnej;

– obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

Co do prawa

W przedmiocie dopuszczalności

27 ESDZ podniosła zarzut niedopuszczalności skargi. Twierdzi, że skarga jest niedopuszczalna, ponieważ skarżący nie złożył zażalenia na akt dla niego niekorzystny w rozumieniu art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego. ESDZ podnosi, że nie można przyjąć, iż dorozumiana decyzja została wydana w dniu 30 lipca 2021 r. Po pierwsze bowiem, aktem niekorzystnym jest według niej wiadomość elektroniczna z dnia 18 stycznia 2021 r., kiedy to ESDZ wyraziła swoje ostateczne stanowisko w sprawie zapłaty kosztów corocznej podróży w odniesieniu do dzieci pozostających na utrzymaniu pary za rok 2020. Po drugie, wiadomość elektroniczna PMO z dnia 29 marca 2021 r. ma charakter potwierdzający i nie można uznać, że zawiera nowe istotne okoliczności faktyczne, które pozwoliłyby przyjąć, że wiadomość elektroniczna skarżącego z dnia 30 marca 2021 r. stanowiła wniosek o ponowne rozpatrzenie na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego.

28 W każdym razie ESDZ uważa, że trzymiesięczny termin na zaskarżenie aktu niekorzystnego w drodze zażalenia złożonego na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego nie został dochowany. Ponieważ aktem niekorzystnym jest wiadomość elektroniczna z dnia 18 stycznia 2021 r., termin trzech miesięcy upłynął na długo przed dniem 28 października 2021 r., czyli datą złożenia zażalenia.

29 Zgodnie z art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego „każda osoba, wobec której zastosowanie znajduje [ten] regulamin pracowniczy, może złożyć organowi powołującemu zażalenie przeciwko aktowi, z którym wiążą się niekorzystne dla niej skutki; dotyczy to zarówno przypadku wydania decyzji przez organ powołujący, jak i niezastosowania środka przewidzianego przez [ten] regulamin pracowniczy” a „zażalenie powinno zostać złożone w terminie trzech miesięcy”.

30 Artykuł 91 ust. 2 regulaminu pracowniczego stanowi, że skarga do Sądu jest niedopuszczalna, jeżeli wcześniej nie złożono zażalenia z zachowaniem trzymiesięcznego terminu.

31 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem aktami niekorzystnymi są jedynie takie akty, które zostały wydane przez właściwy organ i zawierają ostateczne stanowisko instytucji oraz wywołują wiążące skutki prawne mogące bezpośrednio i natychmiastowo wpłynąć na interesy zainteresowanego, zmieniając w istotny sposób jego sytuację prawną (wyroki: z dnia 10 stycznia 2006 r., Komisja/Alvarez Moreno, C-373/04 P, EU:C:2006:11, pkt 42; z dnia 20 maja 2010 r., Komisja/Violetti i in., T-261/09 P, EU:T:2010:215, pkt 46; z dnia 8 października 2014 r., Bermejo Garde/EKES, T-530/12 P, EU:T:2014:860, pkt 45).

32 W niniejszej sprawie wiadomość elektroniczna z dnia 18 stycznia 2021 r. została wystosowana przez wydział ESDZ właściwy w kwestiach dotyczących zasobów ludzkich „prawa, obowiązki i zespół medyczny". Podpisała się pod nią asystentka tego wydziału. W wiadomości wyjaśniono skarżącemu, że nie udzielono mu wcześniej odpowiedzi, pomimo wniosku, który złożył w grudniu, ponieważ należało czekać na zgodę ESDZ i Parlamentu na przeniesienie uprawnień. Wspomniano w niej, że w grudniu nie można było dokonać żadnego uregulowania, ponieważ jego dzieci nadal były przypisane do profilu jego małżonki. Skarżący został poinformowany przez autora wiadomości, że:

„Teraz jednak widzę, że wszystko wydaje się w porządku w Sysperze i w związku z tym przystąpię do wypłaty 2/12 na Pańskie dzieci, którą otrzyma Pan wraz z wynagrodzeniem za luty".

33 Należy zbadać, czy wiadomość ta określa w sposób ostateczny stanowisko instytucji, która ją wystosowała, w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 31 powyżej, biorąc pod uwagę fakt, że kwalifikacja aktu jako niekorzystnego nie zależy od formy lub tytułu tego aktu, lecz od jego treści (zob. podobnie postanowienie z dnia 15 stycznia 2009 r., Braun-Neumann/Parlament, T-306/08 P, EU:T:2009:6, pkt 32).

34 W tym względzie należy zauważyć, po pierwsze, że odpowiedź ESDZ wyrażona w wiadomości elektronicznej z dnia 18 stycznia 2021 r. nie jest wystarczająco precyzyjna, jak podnosi skarżący. Wzmianka o płatności „2/12" nie pozwala bowiem sama w sobie zrozumieć, do czego odnosi się ten ułamek, mając na uwadze liczbę parametrów (roczne płatności na czwórkę dzieci). O ile w świetle dostępnych później informacji, w szczególności wiadomości elektronicznej PMO z dnia 29 marca 2021 r., odpowiedź ESDZ stała się bardziej precyzyjna i umożliwiła skarżącemu zwrócenie się w wiadomości elektronicznej z dnia 30 marca 2021 r. o zapłatę kwoty „12/12", o tyle informacje podane przez ESDZ w wiadomości elektronicznej z dnia 18 stycznia 2021 r. nie wystarczają, aby uznać je za decyzję określającą ostatecznie stanowisko ESDZ i aby wobec tego rozpoczynał się bieg terminu do złożenia zażalenia.

35 Po drugie, nawet przy założeniu, że odpowiedź dotycząca „2/12" była wystarczająco precyzyjna, aby zrozumieć, że na każde z czwórki dzieci skarżącego zostanie wypłacona kwota należna za dwa z dwunastu miesięcy (płatności z tytułu kosztów corocznej podróży), pozostaje ona odpowiedzią częściową, ponieważ nie daje żadnej wskazówki co do kwestii potraktowania przez administrację pozostałych dziesięciu miesięcy.

36 Z akt sprawy wynika bowiem, że wiadomość elektroniczna z dnia 18 stycznia 2021 r. stanowi odpowiedź na wiadomość elektroniczną skarżącego z dnia 7 grudnia 2020 r., w której skarżący poinformował ESDZ, że zakończył zatwierdzanie rejestracji dzieci pozostających na jego utrzymaniu w Sysperze i zwrócił się o uregulowanie płatności z tytułu kosztów corocznej podróży. Wniosek ten ponowił w dniach 14 i 18 stycznia 2021 r.

37 Jednak skoro wniosek skarżącego dotyczył zapłaty całości kosztów corocznej podróży za 2020 r., to wzmianka o płatności „2/12” na rzecz dzieci skarżącego nie pozwalała zrozumieć, że odmówiono mu zapłaty pozostałej części kwoty. Wiadomość elektroniczna z dnia 18 stycznia 2021 r., odczytywana w świetle wniosku skarżącego, na który stanowiła odpowiedź, mogła ewentualnie pozwolić mu zrozumieć, że zapłata pozostałej kwoty jeszcze nastąpi.

38 Po trzecie, kontekst przyjęcia aktu, a mianowicie zachowanie ESDZ po wystosowaniu wiadomości elektronicznej z dnia 18 stycznia 2021 r. wskazuje, że sama ESDZ nie uważała swojego stanowiska za ostateczne.

39 W dniu 11 lutego 2021 r. skarżący wskazał bowiem w przesłanej do ESDZ wiadomości elektronicznej, że nie otrzymał zapłaty kosztów podróży w odniesieniu do pozostających na jego utrzymaniu dzieci z wynagrodzeniem za luty, i przekazał ESDZ rozliczenie wynagrodzenia. W rozliczeniu tym widniała płatność w wysokości 3506,26 EUR z tytułu kosztów corocznej podróży. Skarżący ponowił żądanie zapłaty kosztów corocznej podróży w dniu 15 marca 2021 r. Za każdym razem PMO odpowiadało, że wypłata zostanie dokonana z wynagrodzeniem za kolejny miesiąc.

40 Dopiero po trzecim wniosku skarżącego z dnia 25 marca 2021 r. PMO poinformowało go e-mailem z dnia 29 marca 2021 r., że po szczegółowej analizie akt sprawy okazało się, że otrzymał on już zwrot kosztów corocznej podróży dzieci pozostających na jego utrzymaniu wraz z wynagrodzeniami za sierpień 2020 r. (9882,10 EUR), grudzień 2020 r. (1273,32 EUR) i luty 2021 r. (3506,26 EUR) i przesłało mu tabelę zawierającą istotne w tym względzie informacje.

41 W związku z tym nie można przyjąć, że wiadomość elektroniczna z dnia 18 stycznia 2021 r. określa ostateczne stanowisko ESDZ w odniesieniu do zapłaty kosztów corocznej podróży na dzieci pozostające na utrzymaniu skarżącego w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 31 powyżej. Wiadomość ta nie może zatem stanowić początku biegu trzymiesięcznego terminu przewidzianego w art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego

42 Wiadomość elektroniczna z dnia 29 marca 2021 r. również nie może stanowić początku biegu tego terminu. Po pierwsze, została bowiem wysłana przez PMO, a nie od ESDZ, która jest organem właściwym w tej dziedzinie, jak wyjaśnia ESDZ w swoich pismach i odpowiedziach na pytania Sądu i jak wynika z pisma z dnia 9 marca 2020 r. (zob. pkt 3 powyżej). Po drugie, o ile w wiadomości tej PMO wyjaśniło skarżącemu, że „otrzymał już zwrot kosztów podróży”, o tyle nie zajęło stanowiska w przedmiocie wniosku skarżącego, który dotyczył pełnego pokrycia kosztów corocznej podróży na dzieci pozostające na jego utrzymaniu za 2020 rok. Ponadto żadna ze stron nie twierdzi, że wiadomość elektroniczna z dnia 29 marca 2021 r. stanowi akt niekorzystny.

43 Wynika z tego, że skarżący zasadnie zwrócił się w dniu 30 marca 2021 r. do administracji z wnioskiem o wydanie decyzji w jego sprawie na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego.

44 Brak odpowiedzi na ten wniosek w terminie czterech miesięcy od dnia złożenia wspomnianego wniosku jest, zgodnie z art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego, równoznaczny z dorozumianą decyzją odmowną i w dniu 28 października 2021 r. skarżący słusznie złożył zażalenie mające na celu stwierdzenie jej nieważności, dochowując trzymiesięcznego terminu przewidzianego w art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego (zob. podobnie wyrok z dnia 16 października 1980 r., Hochstrass/Trybunał Sprawiedliwości, 147/79, EU:C:1980:238, pkt 3).

45 Z tego wynika, że skarga jest dopuszczalna.

Co do przedmiotu sporu

46 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, mimo że żądania skarżącego mają również na celu stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej jego zażalenie, o ile zajdzie taka potrzeba, niniejsza skarga skutkuje zaskarżeniem do Sądu aktu niekorzystnego, na który wniesiono zażalenie, a mianowicie dorozumianej decyzji odmownej w sprawie wniosku skarżącego o zapłatę wszystkich kwot, do których był w swej ocenie uprawniony z tytułu kosztów corocznej podróży (zob. podobnie wyroki: z dnia 17 stycznia 1989 r., Vainker/Parlament, 293/87, EU:C:1989:8, pkt 8; z dnia 5 grudnia 2000 r., Campogrande/Komisja, T-136/98, EU:T:2000:281, pkt 27), chyba że decyzja oddalająca zażalenie ma inny zakres niż akt, na który złożono zażalenie (wyrok z dnia 21 maja 2014 r., Mocová/Komisja, T-347/12 P, EU:T:2014:268, pkt 34).

47 W niniejszej sprawie decyzja oddalająca zażalenie, w której stwierdzono niedopuszczalność zażalenia, jest pozbawiona autonomicznej treści w stosunku do decyzji dorozumianej z dnia 30 lipca 2021 r.

48 W tych okolicznościach należy przyjąć, że skarga ma na celu stwierdzenie nieważności decyzji dorozumianej z dnia 30 lipca 2021 r. oddalającej wniosek skarżącego o zapłatę kosztów corocznej podróży za cały rok 2020 w odniesieniu do dzieci pozostających na jego utrzymaniu.

Co do istoty

49 Na poparcie żądania stwierdzenia nieważności skarżący podnosi dwa zarzuty, dotyczące:

– pierwszy – naruszenia art. 8 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego i zasady dobrej administracji;

– drugi – naruszenia obowiązku dbałości i staranności.

W przedmiocie zarzutu pierwszego dotyczącego naruszenia art. 8 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego i zasady dobrej administracji

50 Skarżący podnosi, że ESDZ twierdziła, iż zapisane w Sysperze dane dotyczące jego dzieci były błędne, chociaż dane te powinny były zostać prawidłowo zapisane w jego profilu Sysper od 2014 r. Skarżący wniósł o skorygowanie swoich danych w Sysperze na dwa do trzech miesięcy przed datą dokonania tej korekty, czyli w listopadzie 2020 r. Wskutek tego zdaniem skarżącego nie mógł on otrzymać zapłaty kosztów corocznej podróży w całości, lecz tylko za dwa miesiące, czyli od listopada 2020 r. Tymczasem częściowa wypłata narusza jego prawo do płatności za cały rok kalendarzowy. Ponadto dział zasobów ludzkich ESDZ jest w pełni świadomy tych błędów, za które skarżący nie ponosi odpowiedzialności i które nie powinny powodować po jego stronie szkody. Nie jest konieczne, aby dzieci skarżącego były zapisane jako osoby pozostające na utrzymaniu, aby mógł on otrzymać zwrot kosztów corocznej podróży w odniesieniu do nich.

51 Skarżący dodaje, że nie może utracić prawa do zwrotu kosztów corocznej podróży na dzieci pozostające na jego utrzymaniu z tego powodu, że nie złożył wniosku przed dniem 2 maja 2020 r. Pismo z dnia 9 marca 2020 r. wskazuje bowiem w przypisie 6, że „w przypadku dzieci, których

oboje rodzice pracują w instytucjach europejskich, [rodzice ci] mogą żądać zapłaty kosztów corocznej podróży dla [swoich] dzieci na podstawie miejsca pochodzenia drugiego rodzica", nie określając terminu końcowego. W przypisie 9 do tego samego dokumentu wskazano, że „w przypadku rozpoczęcia służby" termin końcowy następuje „rok po zakończeniu okresu próbnego", a „w przypadku mobilności lub rozpoczęcia służby bez okresu próbnego", po „roku", która to informacja wprowadza w błąd. Skarżący mógł w swej ocenie zasadnie polegać na tej informacji, która została mu przekazana osobiście, a nie na informacji dostępnej w intranecie jego służb, o której nawet nie miał wiedzy. W trosce o dobrą administrację ESDZ powinna była wskazać termin 2 maja w piśmie z dnia 9 marca 2020 r.

52 Ponadto zdaniem skarżącego ESDZ nie może powoływać się na zapłatę przez Parlament kosztów podróży za 2020 r. na rzecz jego żony, ponieważ zachowanie jednego organu powołującego nie może warunkować działań innego organu.

53 Skarżący dodaje w odpowiedziach na pytania Sądu, że z informacji przedstawionych przez ESDZ wynika, iż to ESDZ jest właściwa do określenia warunków zwrotu kosztów corocznej podróży na rzecz personelu zatrudnionego poza Unią. Brakuje formalnej decyzji, na mocy której warunki określone przez PMO w odniesieniu do tej zapłaty zostały przejęte przez ESDZ.

54 ESDZ odpiera argumenty skarżącego i odpowiada, że termin końcowy wyznaczony na zmianę beneficjenta zwrotu kosztów corocznej podróży za bieżący rok, czyli dzień 2 maja, nie został dotrzymany przez skarżącego i że koszty corocznej podróży wypłacono już jego żonie. Ponadto, wypłata skarżącemu kosztów podróży za dwa miesiące stanowi błąd administracyjny na jego korzyść. Nie jest bowiem możliwa wypłata kosztów corocznej podróży na rzecz pracownika wyłącznie za dwa miesiące.

55 Na wstępie należy stwierdzić, że pomimo wskazania przez skarżącego w tytule pierwszego zarzutu naruszenia art. 7 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego, nie przedstawia on argumentów dotyczących takiego naruszenia.

56 Należy przypomnieć, że art. 8 ust. 1 akapit pierwszy załącznika VII do regulaminu pracowniczego stanowi, że „[w] każdym roku kalendarzowym urzędnicy, którym przysługuje dodatek zagraniczny lub dodatek z tytułu zamieszkiwania za granicą, uprawnieni są do otrzymania zryczałtowanego świadczenia odpowiadającego kosztom odbytej przez nich podróży z miejsca zatrudnienia do miejsca pochodzenia […], w ramach pułapów określonych w ust. 2, a jeżeli mają prawo do dodatku na gospodarstwo domowe, także kosztom podróży małżonka i osób pozostających na ich utrzymaniu w rozumieniu art. 2" omawianego załącznika. Artykuł 8 ust. 1 akapit drugi tego załącznika stanowi, że „[w] przypadku gdy zarówno mąż, jak i żona są urzędnikami Unii Europejskiej, każde z nich ma prawo w odniesieniu do siebie, jak i do osób pozostających na ich utrzymaniu do zryczałtowanego świadczenia na pokrycie kosztów podróży, zgodnie z powyższymi warunkami" oraz że „każda osoba pozostająca na utrzymaniu ma prawo wyłącznie do jednego świadczenia" a także że „[ś]wiadczenie przyznawane w odniesieniu do dzieci pozostających na utrzymaniu przyznaje się na wniosek męża lub żony na podstawie miejsca pochodzenia jednego z nich".

57 Zgodnie z orzecznictwem art. 8 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego ma na celu umożliwienie urzędnikowi i osobom pozostającym na jego utrzymaniu udanie się, co najmniej raz w roku, do miejsca pochodzenia urzędnika w celu zachowania z nim więzi rodzinnych, społecznych i kulturowych (zob. wyrok z dnia 16 lutego 2005 r., Reggimenti/Parlament, T-354/03, EU:T:2005:54, pkt 68 i przytoczone tam orzecznictwo; wyrok z dnia 30 kwietnia

2019 r., Ardalic i in./Rada, T-523/16 i T-542/16, niepublikowany, EU:T:2019:272, pkt 104). Jednakże to w ramach przysługujących mu uprawnień dyskrecjonalnych prawodawca postanowił, że członkowie służby publicznej Unii otrzymają zwrot kosztów corocznej podróży poniesionych w związku z corocznym urlopem wypoczynkowym, chociaż żadna nadrzędna norma prawa Unii lub prawa międzynarodowego nie zobowiązuje go do przyznania takich uprawnień urzędnikom i członkom ich rodzin. Przysługuje mu zatem tym bardziej szeroki zakres uznania przy określaniu warunków i sposobów takiego zwrotu (zob. wyrok z dnia 30 kwietnia 2019 r., Ardalic i in./Rada, T-523/16 i T-542/16, niepublikowany, EU:T:2019:272, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo).

58 Zgodnie z art. 8 ust. 2 załącznika VII do regulaminu pracowniczego koszty corocznej podróży są wypłacane ryczałtowo na podstawie dodatku obliczonego na kilometr od odległości geograficznej między miejscem zatrudnienia a miejscem pochodzenia urzędnika lub pracownika.

59 Po konsultacji z komitetem ds. regulaminu pracowniczego i komitetem pracowniczym Komisja przyjęła decyzję z dnia 16 grudnia 2013 r. ustanawiającą ogólne przepisy wykonawcze do art. 8 załącznika VII do regulaminu pracowniczego (zwaną dalej „OPW”), mającą zastosowanie do ESDZ na mocy decyzji Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa z dnia 3 lutego 2014 r. zmieniającej załącznik I do decyzji Wysokiego Przedstawiciela z dnia 22 listopada 2011 r. ustanawiającej ogólne przepisy wykonawcze nadające skuteczność regulaminowi pracowniczemu i WZIP.

60 Artykuł 1 akapit pierwszy OPW przewiduje, że członek personelu, który obejmuje stanowisko w trakcie roku kalendarzowego i który w trakcie tego roku przepracuje co najmniej dziewięć miesięcy, jest uprawniony do pełnego pokrycia kosztów corocznej podróży, zgodnie z art. 8 załącznika VII do regulaminu pracowniczego, co stanowi kwotę ryczałtową. Urzędnik lub pracownik ma prawo jedynie do części tej płatności, obliczonej jako dwunasta część proporcjonalnie do liczby miesięcy służby, tylko wtedy, gdy przepracuje w tym roku mniej niż dziewięć miesięcy służby.

61 Artykuł 7 OPW stanowi, że płatności, o których mowa w art. 8 załącznika VII do regulaminu pracowniczego, dokonuje się co roku, najpóźniej do lipca, na podstawie okoliczności rodzinnych każdego pracownika lub urzędnika.

62 Na mocy porozumienia o gwarantowanym poziomie usług między PMO a ESDZ, przyjętego w dniu 5 stycznia 2011 r., wynagrodzenia personelu ESDZ są wypłacane przez PMO. ESDZ delegowała na PMO również zarządzanie wypłatami kosztów corocznej podróży na rzecz personelu ESDZ pełniącego służbę w Unii. Na podstawie art. 16 ust. 1 tego porozumienia PMO określiło warunki, na jakich wypłaca się koszty corocznej podróży nowemu beneficjentowi w odniesieniu do personelu pełniącego służbę w Unii, w tym termin 2 maja. Na stronie intranetowej dostarczonej przez skarżącego uściślono bowiem, że wypłaty dokonuje się na rzecz rodzica, który otrzymuje dodatki, gdy oboje rodzice pracują w instytucjach Unii, oraz że koszty corocznej podróży są wypłacane na podstawie miejsca pochodzenia jednego z rodziców na podstawie formalnego wniosku podpisanego przez oboje rodziców. Na tej samej stronie intranetowej wyjaśniono również, że wniosek ten nie może mieć mocy wstecznej, że wypłata następuje z wynagrodzeniem za czerwiec i że w związku z tym wnioski złożone po dniu 2 maja nie będą rozpatrywane za bieżący rok.

63 W odpowiedzi na pisemne pytanie Sądu ESDZ, organ właściwy do zarządzania kosztami corocznej podróży personelu pełniącego służbę poza Unią, wyjaśnił, że postanowił dostosować się do zasady PMO w trosce o równe traktowanie oraz w celu umożliwienia płynnego i spójnego

rozliczania poszczególnych uprawnień indywidualnych. Tym samym zasada ustanowiona na stronie intranetowej, która zawiera termin 2 maja, nie czyni rozróżnienia między personelem pełniącym służbę w Unii a personelem pełniącym służbę poza Unią.

64 Z ową zasadą personel może zapoznać się za pośrednictwem intranetu. Odzwierciedla ona dorozumianą decyzję ESDZ o dostosowaniu systemu mającego zastosowanie do obu kategorii personelu, a mianowicie personelu pełniącego służbę w Unii i personelu pełniącego służbę poza Unią. Stanowi ona zatem wewnętrzną wytyczną mającą na celu zagwarantowanie zainteresowanym urzędnikom identycznego traktowania w zakresie wypłaty kosztów corocznej podróży. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem decyzja instytucji, podana do wiadomości całemu personelowi, określająca procedurę mającą zastosowanie w ramach wykonywania jej uprawnień dyskrecjonalnych, stanowi wewnętrzną wytyczną, którą jako taką należy uznać za regułę postępowania, którą administracja sama sobie narzuca i od której nie może odstąpić bez wskazania powodów, pod rygorem naruszenia zasady równego traktowania (zob. analogicznie wyroki: z dnia 9 lipca 2003 r., Efthymiou/Komisja, T-22/01, EU:T:2003:197, pkt 54 i z dnia 14 grudnia 2022 r., SU/AEAPP, T-296/21, EU:T:2022:808, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo).

65 Wynika z tego, że w celu zarządzania wypłatą kosztów corocznej podróży w odniesieniu do dzieci pozostających na utrzymaniu w terminie przewidzianym w art. 7 OPW PMO mogło zgodnie z prawem ustalić termin 2 maja każdego roku na złożenie wniosku przewidzianego w art. 8 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego określającym, które z miejsc pochodzenia rodziców będzie brane pod uwagę jako podstawa wypłaty. Ustalenie takiego terminu jest bowiem zarówno rozsądne, jak i konieczne, aby zapewnić sprawne zarządzanie przez administrację licznymi sprawami i zwrot kosztów corocznej podróży w terminie przewidzianym w OPW.

66 Ponadto, biorąc pod uwagę ryczałtowy charakter płatności i termin ustalony w OPW do jej dokonania, PMO nie przekroczyło przysługującego mu zakresu uznania, gdy postanowiło, że wniosek przewidziany w art. 8 ust. 1 regulaminu pracowniczego nie może mieć mocy wstecznej. Dotrzymanie tego terminu nie warunkuje bowiem zapłaty kosztów corocznej podróży, która jest prawem wynikającym z regulaminu pracowniczego i która nastąpi na rzecz jednego z rodziców, lecz ma na celu jedynie umożliwienie administracji uzyskania we właściwym czasie informacji dotyczących odległości geograficznej, na podstawie której oblicza się kwotę tych kosztów.

67 W niniejszym przypadku z akt sprawy wynika, że koszty corocznej podróży wypłacano małżonce skarżącego na podstawie odległości między Brukselą a Madrytem. Skarżący, który rozpoczął służbę w ESDZ w dniu 16 lutego 2020 r., dysponował wystarczająco długim terminem na złożenie wraz ze swoją małżonką wniosku, o którym mowa w art. 8 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego, przed dniem 2 maja 2020 r.

68 Ponadto skarżący nie może skutecznie twierdzić, że nie wiedział o tym, iż aby koszty corocznej podróży dzieci pozostających na jego utrzymaniu były obliczane na podstawie jego miejsca zatrudnienia, konieczne jest, aby jego żona i on sam złożyli w tym celu wspólny wniosek. Po pierwsze bowiem, wniosek ten jest przewidziany w regulaminie pracowniczym, a z orzecznictwa wynika, że urzędnicy i pracownicy powinni znać regulamin pracowniczy (zob. podobnie wyrok z dnia 19 maja 1999 r., Connolly/Komisja, T-34/96 i T-163/96, EU:T:1999:102, pkt 168 i przytoczone tam orzecznictwo). Po drugie, możliwość wystąpienia z takim wnioskiem, który powinien być wspólnym wnioskiem obojga rodziców, została wyraźnie i osobiście podana do wiadomości skarżącego w skierowanym do niego piśmie z dnia 9 marca 2020 r.

69 Co się tyczy terminu, w którym wniosek ten powinien zostać złożony, skarżący twierdzi, że skłoniono go do sądzenia, iż termin na złożenie wspomnianego wniosku wynosił rok z uwagi na przypis 9 do pisma z dnia 9 marca 2020 r., w którym wskazano, że termin końcowy przypada „w przypadku wstąpienia do służby", „jeden rok po zakończeniu okresu próbnego", a „w przypadku mobilności lub rozpoczęcia służby bez okresu próbnego" po „roku".

70 Argumentu tego nie można uwzględnić. Z samej lektury pisma z dnia 9 marca 2020 r. wynika bowiem jasno, że przypis 9 dotyczy praw związanych z przeprowadzką po wstąpieniu do służby lub mobilności, a nie kosztów corocznej podróży, których dotyczy przypis 6.

71 Tym bardziej skarżący nie może skutecznie twierdzić, że nie wiedział o terminie wyznaczonym na złożenie wspólnego wniosku, o którym mowa w art. 8 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego, i że uważał, iż złożył ten wniosek w stosownym czasie.

72 Po pierwsze, o terminie tym jest mowa na dostępnej dla personelu ESDZ stronie intranetowej, o której informację przedstawił skarżący, co jest wystarczające do wykazania zapoznania się z nim przez urzędników i pracowników pełniących służbę, którzy mają do niej dostęp (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 13 marca 2013 r., Inglewood i in./Parlament, T-229/11 i T-276/11, EU:T:2013:127, pkt 33, 34). Po drugie, w świetle art. 7 OPW, który przewiduje, że koszty corocznej podróży są zwracane najpóźniej w lipcu, można wywnioskować, że wniosek dotyczący tej płatności powinien zostać złożony w stosownym czasie przed tą datą, aby umożliwić administracji jego rozpatrzenie. Po trzecie, skarżący twierdzi, że został zarejestrowany po raz pierwszy jako pracownik Unii w 2014 r., co oznacza, że miał możliwość zapoznania się z procedurami płatności, natomiast stanowisko w ESDZ objął w lutym 2020 r., co pozostawiało mu wystarczająco dużo czasu, jako pracownikowi dochowującemu należytej staranności, na zdobycie informacji i złożenie wraz ze swoją małżonką wniosku przewidzianego w art. 8 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego przed dniem 2 maja 2020 r.

73 Wynika stąd, że z uwagi na fakt, iż wspólny wniosek skarżącego i jego małżonki został sfinalizowany dopiero w dniu 29 czerwca 2020 r., ESDZ nie naruszyła art. 8 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego, gdy nie zapłaciła pełnej kwoty kosztów corocznej podróży dzieci pozostających na utrzymaniu skarżącego na podstawie odległości między Madrytem a Waszyngtonem.

74 Wniosku tego nie mogą podważyć argumenty skarżącego dotyczące błędów w jego profilu Sysper i podnoszonego przez niego naruszenia zasady dobrej administracji.

75 Jak wynika bowiem z akt sprawy, podnoszone błędy w Sysperze oraz brak jasnej odpowiedzi ze strony ESDZ w odniesieniu do praw skarżącego nie miały wpływu na odmowę pełnego pokrycia kosztów podróży dzieci pary na podstawie odległości między Waszyngtonem a Madrytem. Odmowa ta jest konsekwencją faktu, że skarżący złożył wspólny wniosek przewidziany w art. 8 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego po terminie, jak podkreśliło PMO, które zarządza płatnościami w imieniu ESDZ, w wiadomości elektronicznej z dnia 29 czerwca 2020 r. i jak przypomniała ESDZ w decyzji oddalającej zażalenie z dnia 14 kwietnia 2022 r. To właśnie z powodu tego opóźnienia w złożeniu wspólnego wniosku koszty corocznej podróży dzieci pozostających na utrzymaniu pary zostały wypłacone małżonce skarżącego na podstawie odległości między Brukselą a Madrytem, a nie skarżącemu.

76 W konsekwencji zarzut pierwszy należy oddalić w całości.

W przedmiocie zarzutu drugiego dotyczącego naruszenia obowiązku dbałości i staranności

77 Skarżący podnosi, że ESDZ nie dochowała obowiązku dbałości i staranności, ponieważ nie uwzględniła ani jego interesu, ani szczególnego kontekstu pandemii COVID-19, ani faktu, że źródłem problemu były błędy administracyjne popełnione przez administrację.

78 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem spoczywający na administracji obowiązek dbałości względem jej pracowników odzwierciedla równowagę wzajemnych praw i obowiązków, którą regulamin pracowniczy stworzył w zakresie stosunków między organem publicznym a pracownikami służby publicznej. Obowiązek ten, jak również zasada dobrej administracji wymagają w szczególności, by podejmując decyzję w sprawie sytuacji urzędnika, właściwy organ brał pod uwagę wszystkie okoliczności mogące wpłynąć na tę decyzję, przy czym powinien mieć na względzie nie tylko interes służby, lecz również interes danego urzędnika (zob. wyrok z dnia 25 czerwca 2003 r., Pyres/Komisja, T-72/01, EU:T:2003:176, pkt 77 i przytoczone tam orzecznictwo).

79 Jednak skarżący przede wszystkim nie podnosi, w jaki sposób administracja nie wyważyła jego interesów i interesu służby, gdy po prostu zastosowała w jego przypadku termin do złożenia wspólnego wniosku, o którym mowa w art. 8 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego.

80 Następnie skarżący nie wyjaśnia również, w jaki sposób jego zdrowie miałoby być zagrożone w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 78 powyżej. Ogólne odniesienie do pandemii COVID-19, która doprowadziła do telepracy i powrotu do Brukseli, nie jest wystarczające w tym zakresie.

81 Wreszcie, jak wspomniano w pkt 75 powyżej, zarzucane administracji błędy w zakresie zarządzania jego sprawą nie mają wpływu na fakt, że koszty corocznej podróży dzieci pary zostały wypłacone małżonce skarżącego, a nie skarżącemu, co wynika z opóźnienia w złożeniu wspólnego wniosku przewidzianego w art. 8 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego. W związku z tym sytuacja ta również nie może stanowić naruszenia obowiązku staranności i dbałości.

82 Z powyższego wynika, że argumenty skarżącego nie mogą zostać uwzględnione, a jego zarzut drugi zostaje oddalony.

83 Z tego względu należy oddalić skargę w całości.

W przedmiocie kosztów

84 Zgodnie z art. 135 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem Sąd może obciążyć stronę, nawet jeśli ta wygrała sprawę, częścią lub całością kosztów postępowania, jeżeli jest to uzasadnione jej postępowaniem, również przed wniesieniem skargi.

85 W niniejszej sprawie z akt sprawy wynika, że skarżący nie mógł, pomimo licznych wniosków, uzyskać jasnej i kompletnej odpowiedzi ze strony właściwego organu, czyli ESDZ, dotyczącej istoty jego wniosku o zapłatę kosztów corocznej podróży za cały rok 2020 w odniesieniu do jego dzieci. Nawet bowiem w decyzji oddalającej zażalenie ESDZ ograniczyła się do odrzucenia zażalenia jako niedopuszczalnego. Okoliczność, że ESDZ błędnie uznała, iż zażalenie skarżącego

zostało złożone z przekroczeniem terminu, sprzyjała, przynajmniej częściowo, powstaniu sporu (zob. podobnie wyrok z dnia 23 kwietnia 2018 r., CRM/Komisja, T-43/15, niepublikowany, EU:T:2018:208, pkt 105–108).

86 W związku z tym w ocenie Sądu okoliczności niniejszej sprawy uzasadniają obciążenie ESDZ jej własnymi kosztami oraz połową kosztów poniesionych przez skarżącego. Skarżący z kolei pokrywa połowę własnych kosztów.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ) pokrywa własne koszty postępowania oraz połowę kosztów poniesionych przez PW.

3) PW pokrywa połowę własnych kosztów postępowania.

da Silva Passos Gervasoni Pynnä

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 2 października 2024 r.

Podpisy